

Verstrengeld in het verleden

- deel 1 van de Saffier serie -

"Het verleden is als een schaduw: je kunt proberen het achter je te laten, maar het beweegt altijd mee, wachtend op het juiste moment om je in te halen."

Triggerwarning

In dit verhaal worden thema's behandeld die gevoelig of emotioneel zwaar kunnen zijn. De volgende onderwerpen komen aan bod:

- **Geweld:** fysieke en emotionele confrontaties die intense reacties kunnen oproepen.
- **Seksueel taalgebruik:** situaties waarin expliciete termen of beschrijvingen voorkomen.
- **Seksueel geweld:** scènes of verwijzingen die verband houden met grensoverschrijdend gedrag.
- **Zelfmoord:** personages en gebeurtenissen die te maken hebben met suïcidale gedachten of handelingen.

Hoewel deze thema's onderdeel zijn van het verhaal en zorgvuldig zijn geschreven, begrijpen we dat ze voor sommige lezers moeilijk kunnen zijn. We moedigen je aan om alleen verder te lezen als je je hier prettig bij voelt.

Als je merkt dat bepaalde passages te zwaar voor je zijn, neem dan de tijd om een pauze te nemen of steun te zoeken bij een vertrouwde persoon of professional.

Hulp nodig?

Als je zelf worstelt met suïcidale gedachten of iemand kent die hiermee worstelt, weet dan dat er hulp beschikbaar is. Neem contact op met **113 Zelfmoordpreventie** via 113 of bezoek hun website op [113.nl](https://www.113.nl). Je kunt ook contact opnemen met andere Nederlandse hulpdiensten of een huisarts. Je staat er niet alleen voor.

Een.

14 mei 2024 - Isabella staat op het balkon van haar nieuwe appartement. De wind waait zachtjes door de palmbomen langs de strandweg voor het complex. Vanaf hier heeft ze een perfect uitzicht over de baai van Port Blossom, waar het turquoise water samenkomt met een langgerekt strand. In de verte rijzen luxueuze villa's tegen de rotsachtige bergwand op, hun glazen gevels glinsteren in de late middagzon. Ze haalt diep adem, haar vingers stevig om de reling geklemd. Het is prachtig hier, dat moet ze toegeven. Het soort plek waar mensen hun leven willen doorbrengen, of zoals haar moeder—voor willen achterlaten.

Wat was het toch met deze plaats? Waarom kwam haar moeder hier, bouwde een leven op, en verdween toen voor altijd? Isabella's blik dwaalt af naar de ketting die aan haar hals hangt. De zware hanger met een grote, diepblauwe saffier glinstert in het zonlicht. Haar moeder gaf het haar net voordat ze vertrok, zonder uitleg, zonder beloftes om terug te komen. Alleen een ketting, een zachte kus, en een leegte die nooit werd opgevuld.

Ze sluit haar ogen en denkt aan haar vader, Edward Moreau, een man die al jaren in de schaduw van zijn verdriet leeft. Isabella weet dat ze hier is voor zichzelf, maar ook voor hem. Hij verdient antwoorden. Zij verdient antwoorden.

Ze streelt met haar vingertoppen over de hanger. Het voelt bijna warm aan, alsof het iets levends is, iets dat een geheim bewaart. Haar gedachten worden abrupt onderbroken door het

schelle geluid van de deurbel. Isabella schrikt en recht haar rug.

Wie zou dat kunnen zijn? Ze had haar komst naar Port Blossom aan niemand aangekondigd. Haar hart slaat sneller terwijl ze terug het appartement inloopt. Even blijft ze stilstaan bij de deur, haar hand op de klink. Misschien is het een foutje. Of iemand van de verhuur.

Wanneer de deur opengaat, staat daar een man. Hij is groot, zeker 2 koppen groter dan zij, met een zelfverzekerde houding die verraadt dat hij het gewend is om overal controle over te hebben. Zijn donker grijze haar is keurig naar achteren gekamd, en zijn strak uitgesneden donkergrijze pak zit alsof het op maat voor hem is gemaakt. Maar het is zijn blik die haar aandacht vasthoudt: scherp, onderzoekend, en net iets te intens. Zijn ogen lijken haar te doorgronden nog voordat ze haar mond heeft geopend.

"Isabella Moreau," zegt hij, zonder dat het een vraag is. Zijn stem is laag, rustig, met een zachte rand die haast misleidend vriendelijk klinkt.

Ze knippert even met haar ogen, verrast dat hij haar naam kent. "Ja" zegt ze kort, haar stem klinkt sterker dan ze verwachtte. "En u bent?"

De man glimlacht licht, maar er zit iets berekenends in, alsof het een uiting is die hij zelf heeft gekozen en niet iets natuurlijks. "Lorenzo Rossi." Hij steekt een hand uit, en hoewel Isabella even twijfelt, schudt ze die. Zijn hand is warm, stevig, maar ook... gecontroleerd. Niets aan deze man lijkt aan het toeval te worden overgelaten.

De naam doet een belletje rinkelen. De Rossi's. Haar moeder had die naam ooit genoemd, lang geleden. Maar dat kan toeval zijn. Toch voelt het allesbehalve toevallig dat hij hier nu voor haar deur staat.

"Hoe weet u wie ik ben?" vraagt ze, haar wenkbrauwen licht gefronst.

Lorenzo trekt zijn hand terug en leunt nonchalant tegen de deurpost. "Port Blossom is een kleine gemeenschap," zegt hij met een vage glimlach. "Nieuwe gezichten vallen op. Zeker wanneer die gezichten een connectie hebben met... oude bekenden."

Zijn woorden maken haar alert. "Oude bekenden?" herhaalt ze, terwijl ze haar armen over elkaar slaat.

Lorenzo's blik glijdt kort naar de saffier die bungelt aan haar hals, en het lijkt alsof zijn glimlach een fractie van een seconde verdwijnt. Maar net zo snel is die weer terug, subtiel en glad. "Laten we zeggen dat jouw naam een zekere... geschiedenis oproept."

Isabella voelt hoe een lichte koude rilling over haar rug loopt. Wat weet deze man? En waarom voelt het alsof hij meer weet over haar dan hij laat blijken?

"Waarom bent u hier?" vraagt ze direct, haar toon scherper dan ze bedoelde.

Hij recht zijn rug en kijkt haar met een kalme blik aan. "Ik wilde je welkom heten in Port Blossom. En ik ben hier ook om je te waarschuwen."

Dat laatste woord hangt in de lucht tussen hen in.

"Waarschuwen?" Haar stem zakt bijna tot een fluistering.

Lorenzo buigt iets dichterbij haar toe, zodat ze zijn aftershave kan ruiken—houtachtig en scherp, net als hijzelf. "Deze stad heeft zijn eigen wetten, Isabella. Niet alles is wat het lijkt. En je moeder..." Hij stopt abrupt en trekt zich weer terug, zijn blik even donkerder dan daarvoor. "Nou, laten we zeggen dat haar naam veel herinneringen oproept."

Voordat ze iets kan antwoorden, draait hij zich om en loopt rustig weg. Isabella blijft verstijfd in de deuropening staan, haar hart klopt wild in haar borst. Haar handen zoeken instinctief de hanger aan haar ketting, alsof die haar op de een of andere manier kan beschermen.

Lorenzo kijkt niet meer achterom naar haar, maar zijn laatste woorden blijven rondzingen in haar hoofd. "Niet alles is wat het lijkt."

Wanneer Isabella de deur sluit, blijft ze even roerloos staan. Een mix van angst, nieuwsgierigheid en een vleugje woede welt in haar op. Wie is Lorenzo Rossi écht? En belangrijker nog, wat weet hij over haar moeder dat zij niet weet?

Met een onrustig gevoel loopt ze terug naar het balkon. Haar blik valt op de glimmende zwarte Mercedes beneden. Hoe lang had hij daar al gestaan met zijn auto? Was hij haar aan het observeren toen ze zojuist van het uitzicht aan het genieten was? De gedachte maakt haar ongemakkelijk.

Net op het moment dat hij instapt, draait hij zich om en kijkt recht omhoog, zijn triomfantelijke glimlach glanzend in het zonlicht. Hij vangt haar blik alsof hij wist dat ze hem zou nakijken.

"Oh ja, Isabella" roept hij, zijn stem luid en zelfverzekerd. "We willen je graag verwelkomen met een diner bij mij thuis."

Zorg dat je vanavond om zeven uur klaarstaat. Mijn neefje komt je ophalen.”

Voor ze een woord kan uitbrengen, stapt hij in, en slaat de deur met een zekere finaliteit dicht. De banden gieren zachtjes terwijl hij wegrijdt, de glimmende Mercedes verdwijnt uit zicht. Isabella blijft verbaasd staan, haar hand rustend op de reling van het balkon.

Wat had dit allemaal te betekenen? Wie wil haar verwelkomen, en waarom zo plotseling? Ze slaakt een korte zucht, haalt een hand door haar donkere lokken en keert terug naar de woonkamer.

Port Blossom, denkt ze terwijl ze door de ruimte ijsbeert, is precies zoals ze altijd vermoedde—een plek vol geheimen. Haar moeder had dit als haar thuis gekozen, maar waarom had ze het dan zo abrupt verlaten? Waarom had ze alles achtergelaten, inclusief haar dochter? Isabella had altijd gedacht dat de mysteries van Port Blossom een illusie waren, een romantisering in haar hoofd. Maar nu voelt het anders. Iets klopt hier niet, en ze is vastbesloten om erachter te komen wat.

Ze opent een verhuisdoos die ze in de slaapkamer heeft gezet en zoekt naar haar kleding. Als ze echt wordt verwacht bij een diner vanavond, moet ze zich voorbereiden. Haar vingers glijden langs het zijdezachte materiaal van een lichtblauwe jurk. Perfect, denkt ze, terwijl ze de jurk voorzichtig uit de doos haalt. Als Port Blossom draait om geld, macht en uiterlijk, zoals ze vermoedt, moet ze zich aanpassen aan dat spel. Alleen door zich aan te passen kan ze dichterbij de waarheid komen.

Na anderhalf uur douchen, aankleden en subtiel experimenteren met make-up staat Isabella voor de spiegel.

Haar reflectie is haast onherkenbaar, maar ze is tevreden. De zijde jurk accentueert haar slanke silhouet, terwijl haar lichtblauwe ogen bijna lijken op te lichten in contrast met haar donkere, golvende haar. Ze brengt een dieprode lippenstift aan als finishing touch en bewondert zichzelf nog één keer.

Zodra ze haar hakken aantrekt en haar kleine tasje inpakt met essentiële spullen, hoort ze een luide claxon van buiten. Isabella blijft even staan, twijfelend. Haar hartslag versnelt.

Ze neemt een diepe ademhaling, probeert haar onrust weg te duwen, en opent de deur. Haar hakken tikken op de vloer terwijl ze door de hal naar beneden loopt. Bij de hoofdingang ziet ze een man staan, met zijn rug naar haar toe. Hij kijkt naar de baai, zijn silhouet scherp omlijnd tegen het laatste licht van de dag. Zijn donkere, licht krullende haar beweegt zachtjes in de wind.

Als ze dichterbij komt en het geluid van haar hakken weerkaatsen op de stenen vloer, draait hij zich langzaam om. Haar adem stukt. De man voor haar is een soort van onweerstaanbaar; knap op een manier die haar even uit balans brengt. Zijn scherpe kaaklijn wordt geaccentueerd door een donkere stoppelbaard, en zijn smaragdgroene ogen lijken haar haast te doorgronden.

“Julian Rossi” stelt hij zich voor met een charmante glimlach, terwijl hij een stap naar haar toe doet. Hij steekt zijn hand naar haar uit, zijn bewegingen vloeiend en beheerst. “Ik neem aan dat jij Isabella Moreau bent?”

Zijn stem is laag, warm, met een vleugje uitdaging erin. Isabella herstelt zich snel en schudt zijn hand. “Dat klopt” zegt ze, haar stem kalm maar met een scherp randje. “En jij bent... mijn chauffeur voor vanavond?”

Een schaduw van amusement trekt over zijn gezicht, en zijn glimlach wordt iets breder. "Zo zou je het kunnen noemen," antwoordt hij met een subtiele grijns. "Maar ik hoop dat ik meer voor je kan betekenen vanavond." Hij draait zich om en gebaart hem te volgen, zijn beweging sierlijk en doelbewust. "Kom" zegt hij zachtjes, zijn stem een mengeling van autoriteit en iets zachters. "We hebben een lange avond voor de boeg."

Zonder verder iets te zeggen, opent hij galant de passagiersdeur van een glanzende zwarte Maserati. Isabella aarzelt, maar stapt dan in.

De Maserati glijdt bijna geluidloos over de kronkelende wegen van Port Blossom, langs villa's die baden in het gouden licht van de ondergaande zon. De stilte tussen hen voelt geladen, alsof er veel meer onuitgesproken blijft dan zou moeten. Uiteindelijk verbreekt Julian de stilte.

"Je moeder was geliefd hier, weet je" zegt hij, zonder zijn blik van de weg te halen.

Isabella verstijft. "Echt waar?" Ze houdt haar stem neutraal, maar inwendig brandt de vraag op haar lippen: *Wat weet je van haar?*

"Absoluut" vervolgt hij. "Ze had een manier om mensen voor zich te winnen, Lorenzo... kende haar goed."

"Hoe goed?" vraagt ze scherp, niet in staat haar nieuwsgierigheid te onderdrukken.

Julian werpt haar een snelle blik, zijn groene ogen glinsterend in het schemerlicht. "Dat is een vraag die je misschien beter aan hem kunt stellen. Maar bereid je voor, Isabella. Het

verleden heeft een manier om ons te achtervolgen, vooral in Port Blossom."

Haar maag draait zich om bij zijn woorden. Wat bedoelt hij? Waarom voelt het nu al alsof iedereen in deze stad meer weet dan zij?

De rest van de autorit staart Isabella uit het raam, haar gedachten een wirwar van verwachtingen en zorgen. Ze probeert zich voor te bereiden op wat komen gaat, hoewel ze zich tegelijkertijd pijnlijk bewust is van Julian Rossi. Zijn ontspannen houding en de zelfverzekerde manier waarop hij de wegen van Port Blossom navigeert, trekken onbedoeld haar aandacht. Hij is een man die gewend lijkt te zijn aan controle, en zijn aanwezigheid vult de ruimte, zelfs zonder een woord te zeggen.

Ze dwingt zichzelf om haar blik van hem af te houden en haar focus terug te brengen naar haar doel. Wat het ook is dat haar hierheen heeft geleid, ze mag zich niet laten afleiden—zelfs niet door een man als Julian.

De Maserati vertraagt en komt tot stilstand bij een imposante villa dat hoog op de heuvel troont en uitkijkt over de baai. Isabella's ogen dwalen over de strakke, moderne lijnen van het huis: glazen gevels die het laatste licht van de dag weerspiegelen, witte muren die bijna oplichten in de schemering, en een oprijlaan vol luxe auto's die alleen maar het prestige van de locatie onderstrepen. Ze slikt. Dit is geen simpel welkomstdiner—dit is een machtsspel, en ze is waarschijnlijk net de arena binnengestapt.

Julian stapt zonder aarzelen uit en loopt naar haar kant. Hij opent het portier en steekt zijn hand naar haar uit. "Kom" zegt hij, zijn stem zacht, maar onmiskenbaar zeker.

Isabella kijkt even naar zijn hand voordat ze die aanneemt. Zijn grip is sterk en warm, een subtiele bron van steun die ze niet had verwacht. Hij helpt haar uitstappen, en terwijl ze haar balans vindt op haar hoge hakken, vangt ze een korte blik op in zijn groene ogen. Er is iets onpeilbaars in zijn blik—een mengeling van bescherming en berekening die haar tegelijkertijd geruststelt en nerveus maakt.

"Blijf dicht bij mij" fluistert hij terwijl hij haar zachtjes de marmeren trap op leidt. "Niet iedereen hier zal blij zijn met je komst."

Ze fronst, haar nieuwsgierigheid gewekt. "Wat bedoel je daarmee?" wil ze vragen, maar voordat de woorden haar lippen kunnen verlaten, worden de enorme dubbele deuren voor hen opengeslagen.

Een warme gloed van licht en geluid overspoelt haar. Gelach, zachte muziek en het geroezemoes van gesprekken vullen de ruimte. De hal is weelderig, met hoge plafonds, kristallen kroonluchters, en een imposante wenteltrap die naar de verdiepingen erboven leidt. Mensen draaien zich om naar de nieuwkomer, hun blikken scherp en onderzoekend. Sommigen lijken oprecht nieuwsgierig, anderen kijken haar met een koele berekening aan, alsof ze haar al hebben ingeschat en haar al als een mogelijke bedreiging zien.

Isabella voelt haar hart sneller kloppen, maar ze dwingt zichzelf om rustig te blijven. Haar houding wordt rechter, haar blik harder. Dit is niet het moment om te laten zien dat ze zich geïntimideerd voelt.

Aan de andere kant van de kamer staat Lorenzo Rossi, zijn houding ontspannen, zijn ene hand nonchalant rustend op de rugleuning van een chaise longue. In zijn andere hand houdt

hij een glas champagne, dat hij langzaam naar haar heft. Zijn glimlach is zelfvoldaan, bijna spottend.

Julian buigt zich dichterbij haar toe. Zijn adem raakt bijna haar oor. "En zo begint het" fluistert hij, zijn woorden geladen met betekenis. Isabella werpt hem een onderzoekende blik toe, maar hij houdt zijn gezicht strak en leidt haar verder, recht op Lorenzo af.

Naast Lorenzo staat een oudere man, onmiskenbaar familie. Zijn gelaatstreken lijken scherper uitgehouwen, maar het is zijn houding—rechtdoorzee en intimiderend—die direct haar aandacht trekt. Zijn zilvergrijze haar en scherpe blik verraden een man die gewend is aan controle. Hij stapt naar voren, zijn bewegingen zelfverzekerd, en steekt zijn hand uit.

"Marcus Rossi" stelt hij zich voor, zijn stem diep en resonerend. Isabella pakt zijn hand aan. Zijn greep is stevig, zijn huid koel, en zijn ogen zoeken de hare, alsof hij haar in die ene handdruk probeert te doorgronden. "Isabella Moreau" zegt ze met een rustige stem. Een fractie van een seconde lijkt zijn blik te veranderen. Een flikkering—herkenning, misschien zelfs schrik?—maar het moment is zo vluchtig dat ze twijfelt of ze het zich inbeeldt. Marcus herstelt zich met de precisie van iemand die gewend is zijn emoties te verbergen.

"Welkom in Port Blossom, mevrouw Moreau" zegt hij, zijn woorden zorgvuldig gekozen en even koud als zijn greep. Zijn ogen flitsen naar Lorenzo, en in dat korte moment lijkt er een woordeloze strijd te woeden.

"Ik vertrouw erop dat mijn zoon Julian u wegwijst zal maken in onze gemeenschap." Zijn toon is kil, bijna veroordelend.

Voordat Isabella kan reageren, richt Marcus zich tot Julian. “Julian, kan ik je even spreken?” Zijn stem duldt geen tegenspraak. Zonder verdere uitleg begeleid hij Julian met een hand op zijn schouder mee naar de rand van de kamer, waar ze in een intens gesprek verwickeld raken.

Isabella voelt een lichte spanning in haar schouders terwijl ze alleen achterblijft met Lorenzo.. Zijn glimlach blijft onaangetaast, zijn ogen glinsteren met een mengeling van amusement en iets diepers. “Bedankt voor de uitnodiging,” zegt Isabella met een perfect geveinsde beleefdheid. “Het is fijn om mensen uit mijn nieuwe woonplaats te ontmoeten, meneer Rossi.”

Lorenzo’s glimlach verdiept zich, een bijna onmerkbare spot kruipt in zijn stem. “Geloof me, Isabella, het genoeg is geheel aan mijn kant.” Zijn ogen glijden kort naar Marcus en Julian, die met gefronste blikken fluisterend praten.

Net wanneer Isabella hem wil antwoorden, keren Marcus en Julian terug. De spanning tussen de twee mannen is duidelijk voelbaar, alsof het gesprek in de hoek meer vragen heeft opgeroepen dan antwoorden. Marcus richt zich direct tot Julian, zijn stem streng. “Julian, stel Isabella voor aan de andere genodigden.” Het bevel in zijn woorden is onmiskenbaar.

Julian knikt en biedt Isabella zijn arm aan. Terwijl ze door de menigte bewegen, voelt ze de priemende ogen van de Rossi’s in haar rug. Het is een ongemakkelijke aanwezigheid, alsof ze gewogen wordt op een onzichtbare schaal waarvan ze de uitkomst niet kan beïnvloeden. Ze werpt een blik omhoog naar Julian. De vragen branden op haar tong: *Wat speelde er net? Waarom die spanning tussen Marcus en Lorenzo?* Maar de

woorden blijven steken. Kan ze hem wel vertrouwen? Hij is een Rossi—hoe eerlijk zou hij tegen haar kunnen zijn over zijn familie?

Het is alsof Julian haar gedachten leest. Zonder haar aan te kijken fluistert hij: "Vertrouw me, Isabella" Zijn stem is kalm, maar de subtiele spanning in zijn kaak verraadt dat hij het minder licht opneemt dan hij laat blijken. Zijn blik blijft strak gericht op de richting waar ze heen bewegen, alsof hij voorbereid is op wat komen gaat. Isabella knikt bijna onmerkbaar en richt haar blik weer naar voren, waar de menigte zich opent als een zee die hen toelaat.

Ze naderen een groepje mensen die, in tegenstelling tot de duistere, serieuze uitstraling van de Rossi's, een lichtere energie lijken uit te stralen. Hun haar is blond of lichtbruin, hun ogen helder en hun uitdrukking minder beladen. Maar er is iets aan hun houding—een zelfverzekerde, misschien zelfs afwijzende, elegantie—dat haar meteen alarmeert.

Julian spreekt met een kalme, zelfverzekerde stem. "Meneer De La Vega, mag ik u voorstellen aan onze nieuwe gast." Een oudere man in het midden van de groep draait zich langzaam om, en de rest volgt zijn beweging. Hij heeft een imposante uitstraling, met een rechte rug en ijzig blauwe ogen die onmiddellijk een gevoel van autoriteit afdwingen. Maar in plaats van de beleefdheid die ze verwachtte, klinkt zijn stem scherp en koel.

"Julian, zie je niet dat we in gesprek zijn?" De woorden hangen in de lucht, zwaar van minachting. De ogen van meneer De La Vega raken Isabella niet eens, alsof haar aanwezigheid irrelevant is. "Maar wat verwacht ik ook eigenlijk van een Rossi? Manieren zijn altijd ver te zoeken."

De steek in zijn woorden lijkt Julian niet te raken; zijn houding blijft even onbewogen als voorheen. Maar Isabella voelt de spanning tussen de twee mannen. De La Vega's blik valt eindelijk op haar, en zijn gezicht verzacht enigszins, alsof hij zich plotseling herinnert dat er ook anderen aanwezig zijn. "Met wie heb ik het genoeg?" vraagt hij, zijn toon iets minder kil.

Nog voordat Isabella de kans krijgt te antwoorden, neemt Julian het woord. "Meneer De La Vega, dit is mevrouw Isabella Moreau." De naam lijkt als een golf door de groep te gaan. De oudere man knippert even, en net zoals eerder bij Marcus Rossi, meent Isabella een flits van herkenning en zelfs lichte schrik in zijn ogen te zien. Maar net als Marcus herstelt meneer De La Vega zich snel, alsof hij getraind is om emoties onmiddellijk te verbergen. Hij steekt zijn hand naar haar uit.

"Bruce De La Vega" stelt hij zich voor. Zijn handdruk is minder kil dan die van Marcus, maar er ligt een zekere spanning in. "Het is mij een genoegen u te ontmoeten, mevrouw Moreau. Hopelijk laat u zich niet al te veel beïnvloeden door de familie Rossi. Ik zou u graag voorstellen aan onze familie."

Zijn woorden zijn beleefd, maar de ondertoon verraadt een duidelijke boodschap: *Je bent beter af bij ons*. Voor Isabella de implicatie kan verwerken, onderbreekt Julian hem met een strak maar beleefd stemgeluid. "We moeten Isabella niet overweldigen met te veel nieuwe gezichten op één avond." Zonder op antwoord te wachten, leidt hij haar weg van de groep.

Isabella werpt nog een snelle blik achterom en ziet de nieuwsgierige, bijna onderzoekende blikken van de De La

Vega's. Ze voelt zich allesbehalve gerustgesteld. Tot nu toe heeft ze slechts één lid van de familie leren kennen—Bruce De La Vega—maar het is duidelijk dat de spanning tussen de Rossi's en de De La Vega's meer is dan een simpele familieruzie. Terwijl Julian haar verder leidt, dringt een onwelkome gedachte zich op: Ben ik hier alleen maar uitgenodigd om als pion te dienen in hun spel?

Nog voordat Julian haar terug kan leiden naar de Rossi's—alsof haar aanwezigheid niets meer was dan een zet in een schaakspel tussen hen en de De La Vega's—stopt Isabella abrupt. Ze trekt haar hand uit zijn greep en kijkt hem onderzoekend aan. "Is dit een spelletje, Julian?" De woorden ontsnappen haar lippen voordat ze er goed over na kan denken. Haar stem klinkt steviger dan ze zich voelt.

Julian draait zich naar haar toe, zijn blik gespannen maar waakzaam. "Vertrouw me, Isabella. Als je dat doet, zorg ik dat er niets gebeurt." Zijn stem is laag en beladen met ernst, maar zijn woorden bieden haar weinig houvast. Ze schudt haar hoofd, haar frustratie borrelt naar de oppervlakte.

"Ik heb niets aan onduidelijkheid" werpt ze terug. Haar ademhaling versnelt terwijl de gebeurtenissen van de avond zich als een zware last op haar borst stapelen. De blikken van vreemden, de machtige mannen die haar lijken te kennen zonder dat ze weet waarom, en de gespannen dynamiek tussen de Rossi's en De La Vega's—het is te veel.

Ze steekt haar handen omhoog, een gebaar van overgave. "Ik moet hier weg." Voordat ze haar impuls kan heroverwegen, draait ze zich om en baant zich een weg door de mensenmassa. Julian probeert haar arm te grijpen, maar Isabella is kleiner en sneller.

Buiten aangekomen vult de frisse buitenlucht haar longen, en met elke ademhaling voelt ze een fractie van haar kalmte terugkeren. Ze rent om de hoek van het imposante huis, haar hakken kletterend op de stenen. Daar, verborgen in de schaduw, probeert ze zichzelf te verstoppen. Julian zal haar vast volgen, maar hier kan hij haar niet zien. Ze hoort de voordeur openzwaaien en vervolgens het geluid van voetstappen. Het silhouet van Julian verschijnt in de zachte gloed van de lantaarns.

“Fack” hoort ze hem geërgerd mompelen. De deur sluit weer met een luide klik. Isabella voelt een golf van opluchting. Hij denkt waarschijnlijk dat ze nog binnen is. Ze gooit haar hoofd achterover tegen de koude muur en zucht diep. Gelukkig heeft ze Google Maps om haar weg naar huis te vinden.

“Zo, toe aan een ontsnapping?” Een lage stem laat haar opschrikken. Met een ruk draait ze zich om, haar hart in haar keel. In de schaduw ziet ze een klein gloeiend puntje—een sigaret. De stem stapt naar voren, en een lange man verschijnt in het schijnsel van een lantaarn. Zijn donkerblonde haar is netjes achterover gekamd, al ontsnappen er enkele speelse plukken. Zijn overhemd is nonchalant open bij de bovenste knopen, wat hem een relaxte uitstraling geeft die in scherp contrast staat met de formele sfeer binnen.

Isabella blijft even sprakeloos terwijl ze hem aankijkt. Dan steekt hij zijn hand uit. "Rico."

Nog half in shock pakt Isabella zijn hand aan. "Isabella." Zijn handdruk is stevig, en zijn blik blijft iets te lang op haar rusten. Het voelt alsof hij haar taxeert, haar bestudeert. Als hij zijn hand terugtrekt, schraapt Isabella haar keel en probeert zichzelf te herpakken.

"Wat doet u hier zo in het donker?" vraagt ze, haar stem iets scherper dan ze bedoelt. "Het lijkt erop dat het feestje binnen is."

Rico glimlacht scheef, een glimp van amusement in zijn ogen.

"Hetzelfde als jij, zo te zien" antwoordt hij luchtig.

"Ontsnappen aan... hoe ze dat hierbinnen ook willen noemen."

Hij maakt een vaag gebaar met zijn hand, alsof hij de wereld die ze net heeft verlaten niet eens de moeite waard vindt om te benoemen. Hij neemt een trekje van zijn sigaret, zijn blik onafgebroken op Isabella gericht.

"Word jij ook meegesleurd en aan mensen voorgesteld?"

vraagt ze, haar stem nog steeds wat scherp, maar haar nieuwsgierigheid wint het van haar irritatie.

Hij lacht zachtjes, een diepe, warme lach die even blijft hangen. "Ik hoef mezelf meestal niet voor te stellen. Mijn reputatie doet dat al voor me." Zijn woorden hebben een donkere ondertoon, maar de speelse glimlach die erop volgt, maakt zijn opmerking bijna charmant.

Isabella trekt een wenkbrauw op, haar nieuwsgierigheid gewekt. "Wat voor reputatie dan, meneer Rico? Bent u een rokkenjager?"

Zijn lach wordt breder. "Mijn reputatie houd ik nog even geheim" zegt hij, terwijl zijn stem een ondeugend randje krijgt. "Maar ik kan je verzekeren dat het niets te maken heeft met het najagen van rokjes." Hij kijkt haar geamuseerd aan, zijn ogen sprankelend. "Trouwens" voegt hij eraan toe, "hier worden weinig rokken gedragen. Het zijn vooral stijve mantelpakjes. Niet echt mijn ding."

Hij neemt nog een trekje van zijn sigaret en blaast de rook langzaam uit, zonder hun blik te verbreken. Isabella voelt haar eigen spanning langzaam wegebber.

“Maar als u wilt ontsnappen, mevrouw Isabella, sta ik geheel tot uw dienst” zegt Rico speels, terwijl hij haar met diezelfde intense blik aankijkt. Isabella aarzelt even. "Ik zou graag naar huis gaan" antwoordt ze uiteindelijk, haar stem vermoeid. "Ik ben nog geen 12 uur in Port Blossom en voel me nu al uitgeput door de indrukken."

Rico stapt dichterbij, zijn stem zachter maar met een vleugje ondeugd. "Een echte heer laat een dame niet zonder een fatsoenlijke maaltijd naar huis gaan. Laat mij je op z'n minst trakteren op wat eten."

Isabella denkt na. Ze heeft inderdaad nog niets gegeten, en thuis wacht haar een lege koelkast. Ze knikt langzaam. "Oké, eten, maar dan zet je me thuis af" zegt ze met een lichte glimlach. "Als je tenminste belooft me niet te ontvoeren."

Rico lacht zwaar en gooit zijn hoofd achterover. "Verleidelijk" grapt hij, "Maar nee, ik belooft je veilig thuis af te zetten." Hij gebaart nonchalant richting de parkeerplaats. "Kom, volg me."

Ze volgen het grindpad naar de geparkeerde auto's, waar Rico stopt bij een opvallende gele Lamborghini. Hij opent galant het portier voor haar en kijkt haar speels aan. "Klaar voor een klein avontuur, Isabella?"

Nog enigszins aarzelend stapt ze in, zich bewust van de luxe en het onbekende. Terwijl Rico instapt en de auto start, vangt Isabella een glimp op van Julian bij de voordeur. Hij staat stokstijf, zijn blik strak gericht op de auto. Het lijkt alsof hij even versteent als hij Rico achter het stuur ziet. Maar voordat

hij een stap kan zetten, rijdt Rico met soepele snelheid de oprijlaan af en laat het imposante huis steeds verder achter zich.

De sportwagen zoeft langs de baai waar Isabella's huis in de buurt ligt. Maar in plaats van door te rijden, stopt Rico bij een kleine diner. "Blijf hier" zegt hij streng voordat hij uitstapt.

Vanuit de auto ziet Isabella hoe Rico naar binnen loopt en de medewerkers vriendelijk begroet. Hij gaat aan de bar staan en raakt in gesprek met een oudere vrouw die achter de toonbank staat. Isabella gebruikt het moment om hem goed te observeren. Zijn uiterlijk is opvallend: aantrekkelijk, maar heel anders dan Julian. Waar Julian statig en in controle is, straalt Rico een speelse, rebelse charme uit. Hij lijkt zich niets aan te trekken van de complexe hiërarchie en formaliteiten van Port Blossom.

Ze haalt diep adem en herinnert zichzelf eraan waarom ze hier is. Dit is geen sprookje, Isabella, denkt ze. Je bent hier voor je moeder. Toch is het moeilijk om haar gedachten niet af te laten dwalen naar de man die nu met een nonchalante glimlach de diner verlaat, twee bruine zakken in zijn hand.

Rico opent het achterportier en zet de zakken op de achterbank. De heerlijke geur van gefrituurd eten vult meteen de auto. Als hij weer instapt, kijkt hij haar met een geamuseerde glimlach aan. "Zal ik je mijn favoriete plekje in Port Blossom laten zien? Daar kunnen we rustig wat eten, en daarna breng ik je naar huis."

Isabella knikt instemmend. Ze weet dat ze beter geen vertrouwen kan schenken aan vreemden, maar zijn relaxte houding stelt haar voor nu op haar gemak.

Rico rijdt richting de kust en parkeert op een afgelegen plek aan de rand van een strand. Hij stapt uit, loopt om de auto heen, en opent haar portier met een zwierige beweging. "Kom" zegt hij, terwijl hij haar een hand aanbiedt. Ze pakt hem aan en stapt uit.

Met de bruine zakken in zijn hand leidt Rico haar naar een plek waar een gebogen palmboom fungeert als een natuurlijke bank. Hij draait zich naar haar om en laat zijn ogen even over haar heen glijden, alsof hij haar hele wezen probeert te doorgronden.

"Misschien moet je je schoenen maar uitdoen" merkt hij op.
"Hakken en zand zijn meestal geen goede combinatie."

Isabella glimlacht, trekt haar schoenen uit, en accepteert zijn uitgestoken arm terwijl ze het strand op lopen. Ze voelt het koele zand onder haar blote voeten en merkt hoe een deel van haar spanning wegvloeit.

Bij de palmboom aangekomen zet Rico de zakken neer en haalt er twee milkshakes en hamburgerdoosjes uit. "Ik hoop dat ik goed voor je heb gekozen" zegt hij met een knipoog, terwijl hij haar een doosje en milkshake overhandigt. Isabella neemt plaats naast hem op de stam, zet de milkshake tussen haar benen in het zand, en glimlacht terwijl ze haar hamburgerdoosje opent.

Ze neemt een hap en kan een lach niet onderdrukken. "Dit is niet hoe ik mijn avond had verwacht te eindigen" bekennt ze.
"Blootsvoets in het zand, met een milkshake en een hamburger."

Rico leunt ontspannen achterover, zijn eigen hamburger half opgegeten. "Het onverwachte is vaak het beste" zegt hij.

Zijn blik glijdt weer naar haar, ditmaal zachter, minder intens. "En als je het mij vraagt, staat het je goed."

Voor een moment voelt Isabella zich volledig op haar gemak. Terwijl de sterren boven hen fonkelen en de zachte bries door haar haren speelt, beseft ze dat deze spontane wending haar meer rust geeft dan het formele diner ooit had kunnen bieden.

Terwijl Rico geconcentreerd zijn hamburger opeet, glijdt Isabella's blik naar hem. Haar nieuwsgierigheid groeit met elke seconde. "Wat deed jij eigenlijk op dat evenement? Je lijkt niet iemand die graag in dat soort kringen verkeert."

Rico slikt zijn hap door en leunt iets naar achteren. "Mijn vader vind het helaas van groot belang dat ik mijn gezicht laat zien. Maar zodra ik een kans zie om te ontsnappen, grijp ik die met beide handen aan." Zijn glimlach wordt speels. "Vooral als dat met een prachtige dame zoals jij is."

Isabella voelt een warmte in haar wangen opkomen. Ze weet niet goed wat ze met zijn charmante opmerking moet doen en kijkt snel weg. Ze neemt een hap van haar hamburger, een handig excuus om even tijd te rekken.

Na een moment vraagt ze: "Kun je me meer vertellen over Port Blossom? Ik ben hier pas vandaag aangekomen en het voelt alsof ik in een doolhof ben beland."

Rico kijkt haar met oprechte interesse aan. "Wat wil je weten?"

Isabella aarzelt. Ze buigt iets dichterbij hem toe, alsof ze bang is dat iemand hen kan horen. "Ik hoop dat ik dit in vertrouwen met je kan delen. Maar... ik werd vandaag bij mijn appartement al bijna opgewacht door Lorenzo Rossi. En vanavond, op dat evenement, voelde het alsof ik als een soort pion werd ingezet. Zowel de familie Rossi als de familie

De La Vega leek mijn aanwezigheid niet helemaal te verwachten—of te waarderen."

Rico stopt even met drinken van zijn milkshake en kijkt haar doordringend aan. "Lorenzo Rossi, zeg je?" Zijn wenkbrauwen fronsen terwijl hij nadenkt. "Nieuwkomers zien we niet vaak in Port Blossom, maar ik heb nog nooit gehoord dat de Rossi's iemand verwelkomen zonder een goede reden. Meestal moeten nieuwkomers smeken om überhaupt opgemerkt te worden door de Rossi's... of door de la Vega's"

Hij neemt een kleine slok van zijn milkshake, en lijkt na te denken over zijn volgende vraag "Waar komt je vandaan, Isabella?"

Ze twijfelt even, maar besluit eerlijk te zijn. "Flora Hill."

Hij lijkt het in zijn hoofd te laten bezinken. "En hoe zei je dat je achternaam was?"

Isabella schiet kort in de verdediging. "Die heb ik nog niet genoemd"

Hij glimlacht bijna onmerkbaar, maar de intensiteit van zijn blik neemt toe. Het dwingt haar om toch haar naam te noemen. "Moreau."

Rico leunt achterover, neemt een lange slok van zijn milkshake, en blijft een moment stil. "Hmm, zeg me niets" zegt hij uiteindelijk schijnbaar achteloos. Maar iets in zijn toon roept twijfel bij haar op.

"Dan moet ik er zelf maar achter zien te komen," zegt Isabella licht teleurgesteld. Ze laat haar schouders zakken en richt haar blik op de sterrenhemel. Als ik alles kon overzien zoals de sterren... denkt ze. ...dan zou alles misschien duidelijker zijn.